

TE LÉGY A BÉKE

A fejő-lányok
szorgos keze jár,
sugarat símit
a fúrge tenyér.
Sietős... sietős.
Kemencék melegén
tejről álmodik
a szőke kenyér.
Tejről álmodik
a kis gyerek, a
kölyökmacska is
langyos kis zugokban.
Nézem, nézem a
víg sugarakat,
cserregő dalukba
dalom belecsorran:

Te tarka felhő,
békés, zsemlyeszín!
Kérődzöl zsenge
kukoricaszáron,
és telt tőgyedből
sajtárfenékre
surrog az élet.
Telj... telj meg sajtárom.

Duzzadó felhő,
lányhangú esőd
tapsoló gyermek
gyöngyös kacagása,
arcpirosító,
drága nedű a
munkás poharába.

Eresszed habodat,
diadalt hírdet
a bádogsajtár
cserregő zenéje.
— Fehér zuhatag
áradj, ömölj el,
városok erében
ma te légy a béke.

LÁSZLÓ IBOLYA

DAL A VASRAKTÁRRÓL

Pattog a munka, ébred az élet,
kérges a kéz, és tervez az agy:
Új világ ritmusán röppen a téglá,
te egy új ország munkása vagy.
Az alkotással minden kividul,
a munka zaja nem alszik rég,
fánglit javítva vígan hallgatom
hogyan zúg, csattog, dübörög a gép!

A raktár hűvös. A cementzsákok
vigyázva lesnek az ablakon.
A mázsa táncol nagy örömeiben,
szegélnek künn az álványokon.
Kacag a víg nap, hisz augusztus van,
s a régi, henyélő parlagon
már vasraktár épül Vásárhelynek,
loccsan a málter, száll a dalom!

VARSÁNYI PÉTER